

Gönül Gözünle

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mayıs 2015

Sırasız, düzensiz fazlasıyla savruk duygular. Sebeplice sebepsiz onca kırık parça bir araya gelmesi ihtimal dışı üstelik.

Seçeneksiz bir soru aslında açık uçlu demek daha olası. Yok ki herhangi bir şık ya da de seçenek.

Ayracı zaten nereye koymalı ya da nereden başlamalı bir o kadar izafı bir yanılısama.

Günlerden bir gün ama kim bilir hangi yıla ve güne denk gelen. Ne mi oldu o gün...Bilsem bile döngünün kıskacında hepten yol vermişim yoldan çıkmamak adına.

Günü geçelim ya mekan...O zaten kayıplarda sıkı sıkı bağlandığım adsız bir mecra artık önünden bile geçmediğim. Paylaştığım ne varsa a'dan z'ye hatta noktası ve virgülüne kadar. Nokta desem da kocaman bir soru işareti cevabını deli gibi merak ettiğim. Neyin mi...Hangi birini sayabilirim ki...

Gizli saklı ya da ayan beyan.

Görünmeyen bir kalkan var iken etrafımda her nasılsa o da delik deşik oldu. Sızıntı koca bir denize dönüştü fazlasıyla fırtınalı üstelik.

Biçimlendiren mizaçlar hiç mi hiç akla yatkın değil. Her ne hikmetse uzantısı söz olmuş eylem olmuş burnumun tam da dibinde.

Fazlasıyla karmaşık olduğunun farkındayım. Birazdan duyacaklarımı tahmin ediyorum:"Bu kadar karamsar olma!"

Ne karanlık ne de aydınlık, ne dar ne de geniş. Sıcak da değil üstelik ama kavurucu bir yadsızlıkla düşen düştü payıma.

Bir yerler ve bazı insanlar...

Hiç bir yer ve ketum bir sessizlik.

Çok insan ama tek duyumsanan boğuk bir uğultu. Her kafadan bir ses çıkmakta. Seçemediğim yüzler ve anlamlandıramadığım sayısız hece kelime olmaktan dahi aciz ve fazlasıyla anlamsız.

Ve kurmaya çalıştığım sayısız cümle içinden çıkamadığım ne varsa dillendirme yetimin henüz köreltilmediği. Yine de söylemekten imtina ettiğim bile bile üstelik. Zaten ön yargılar ve istem dışı pek çok dürtü ile üreme telaşında çoğu insan bir meziyetmişcesine ve istifli bir yobazlıkla ahkam keserken.

Benzemek ama kime ya da ne amaçla...

Yoksun kılındığım ama yoksun hissetmediğim.

Sıradanım fazlasıyla ama sıra dışı ve tahakkümperver bir anlamsızlıkla olağan dışı ne varsa bir bir ekleniyor sicilime.

Derken açılan pencereden içeri süzülen serin ve ferah bir hava. Duyduğum o güzel koku. Nereden geldiğini biliyorum ve de kime ait olduğunu. Derken açıyorum gözlerimi ve bingo...Hayır, hayır ne bir rüya ne de bir düş. Sadece Yaradan'ın bana yaşattığı efsunlu bir ikilem her gün yeniden doğmak gibi. Oysaki daha demin ölmüştüm.

İnanıyorum o kadar çok inanıyorum ki...

Sevmekse en güzeli.

Seslenmek istediğim o kadar çok insan var ki...Belki de bir ön söz koymalı yazının başına. Gücüm yeter ya da yetmez ama inanmayı sürdürmeliyim.

Başka bir amacım da yok zaten. Duyumsamak ve duyumsatmak.

Yaşamak ve yaşatmak.

Montaigne'nin dediği gibi belki de:

"Okuyucu, bu kitapta (umarım o güne erişirim)yalan dolan yok. Sana baştan söyleyeyim ki, ben burada yakınlarım ve kendim dışında hiçbir amaç gütmедim."

Öyle ya: Sadece kendim ve kendim olmaktan alıkoyulduğum bir devran. Kime neyi hangi amaçla anlatmaya çalışıyor olsam da benliğine vakıf ama düzeneğin o ince ayarını henüz ayarlayamamış bir fani...

Tanımak ve tanıtmak ve kerelerce inanmak...

Sokrates'in "kendini tanı" öğretisinin vücut bulduğu bir öngörü altı üstü. Ve her geçen gün yeni

keşiflerle devam ettiğim bu amansız yolculuk yalnız olsam da ama bir o kadar kalabalık...

Her gün bir yerden dönmek ne iyi.
Her gün bir yere konmak ne güzel.
Bulanmadan, donmadan akmak ne ala.
Dünle beraber gitti cancağızım.
Ne kadar söz varsa düne ait.
Şimdi yeni şeyler söylemek lazım.
(Mevlana Celaleddin)

Varmak mı? Hayır, gitmek sadece yönünü saptırmadan yol almak. Ne de olsa doyumsuz ruh...

Yüküm zaten gönülde saklı.

Sırlar bana dair ama zararsız.

Mevkiler ve makamlar ise uzak benliğimden.

Yüreğim bir o kadar ferah kendimi buldum bulalı.

Feri kaçan gözler değil aslolan tam tersine yüreğini gözünde ve yüzünde taşıyan.

Yazarın dediği ise aslolan:

"Güzeldir ya kelebek, gönlün ona akar. Lakin gönül gözünle görürsen eğer, kelebeğe değil tırtıla sevdalanırsın."